

oorlogstooneeltje te zien. Er heeft eene vergadering plaats van belgische staatsbedienden, die hier hun loon uitbetaald worden. 't Is alsof we iets uit het vaderland hadden meegebracht, zoo vreemd doet het in dien achterhoek van Holland het Mechelsch, het Gentsch en Antwerpsch te hooren praten; men verwacht telkens in de menigte, bekende gezichten te zien en we spreken iedereen aan alsof 't onze dorpsgenooten zouden zijn. Wij hebben nog een paar uren te wachten op onzen trein, maar onze dokter moet vertrekken. Wij bedanken hem nog eens hartelijk, beloven elkan-der weer te zien en nemen afscheid. We zijn zoo waar reeds vrienden geworden en zullen hem ons leven lang erkentelijk blijven en iets uitzoeken om hem te vergelden voor 't geen hij ons zoo bereidwillig bewezen heeft. Het aandenken zal ons immer genoegelijk blijven en we weten het: zonder Dr. B. waren we er niet gekomen!

We moeten het ons altijd opnieuw voorhouden en herhalen: dat we niet meer in 't bezette land zijn en dat we niet den oorlog niets meer te maken hebben. We denken er nu eerst aan, dat post en telegraaf hier nog bestaan en wij er ons van bedienen kunnen. Niets beters hebben we te doen tenzij onze vrouw en kinderen met een telegram te verrassen! Nooit in mijn leven heb ik er inderdaad meer deugd in gehad den bediende het papiertje over te reiken, waarop ik geschreven heb: We zijn op Hollandschen bodem — morgen avond weerzien in Amsterdam! Nu ze ginder verwittigd zijn, valt ons ongeduld ineens weg en kalm flaneeren wij als touristen door 't deemster langs de kaai en verder op door 't verlatene landschap. We zijn moe in de beenen maar verkiesen het toch hier den tijd af te wachten liever dan in eene herberg naar 't uurwerk te staren. Eindelijk wagen we ons in 't station, maar hier binnen is 't niet uit te houden. De wachtkamer is stikheet gestookt en propvol soldaten die rooken, kaartspelen, boeken lezen of te praten zitten.

Voor de zooveelste maal loopen we dus maar de baan op en sukkelen over alle soort hinderpalen heen, tusschen beetendoopen, in de nabijheid eener suikerfabriek. 't Begint te regenen; 't geen we door 't deemster in den omtrek te zien krijgen is wanhopig treurig en leelijk; de tijd wil maar niet vooruit, maar niets van dat alles is bij machte ons te ontstemmen — we dragen de blijheid in ons...

Met een half uur vertraging komt de trein toch eindelijk aan en we nemen plaats in 't zelfde onogelijk bakje dat ons te morgen uit Gent op de baan bracht naar hier. Een schraal olielampje laat ons toe elkaar te verkennen, juist genoeg om een gesprek te kunnen voeren met den buurman. Geen conspiratiegeest meer onder de reizigers, geen angst of onzekerheid meer — al de aanwezigen hebben den gevaarlijken evenaar overschreden en we houden ons allen zooveel mogelijk als gewone reizigers op neutraal grondgebied. Er is nu alleen nog kwestie om in Terneuzen een geschikte gelegenheid te vinden onder dak te komen. Wij luisteren maar achteloos naar de inlichtingen die bereidwillig gegeven worden want wij hebben besloten het logement te gaan opzoeken, waar onze smokkelaar uit Kortrijk zijne makkers pleegt te vervoegen. Ik stel het me voor iets als een roovershol waar wij ongewone dingen zullen bijwonen.

Aan 't station wachten ons een groote hoop werfers die reizigers aanklampen om ze naar hun woning mee te krijgen en eene kamer te bezorgen. Terneuzen is niet rijk voorzien van gasthoven en daar er duizenden vluchtelingen huisvesting kregen en nog altijd veel reizigers langs hier over en weer van België naar Holland trekken, valt het zeer lastig onderdak te vinden. De kleine burgers echter zien er een winstgevend zaakje in, hun huis, hoe klein ook, tot logement in te richten. Wij dringen door de menigte en zoeken onzen weg naar 't hotel X. dat ons door den koerier werd aanbevolen. Op 't eerste gezicht doet het me aan als eene